

Актуальні проблеми філології та американські студії

Матеріали I Міжнародної науково-практичної конференції

24-25 квітня

С. 75-76

Келія чайної троянди Костянтина Москальця (версія декодування назви)

Твори Костянтина Москальця – це естетично довершені витвори мистецтва, наскрізь пронизані філософічністю. Але, на жаль, творчість цієї талановитої людини майже не досліджена, оскільки читач не звертає особливої уваги на таку оригінальну постать. Нашому сучасникові імпонують стандартні, втиснуті в прокрустове ложе, твори: із сталою тематикою, одноманітними образами, передбачуваними фіналами, типовими конфліктами. Якщо твори Костянтина Москальця раніше були недоступні для широкого загалу читачів, розпорошені по різних періодичних виданнях, то нині ми маємо нагоду ознайомитися з цією літературою.

У 2001 році вийшла його книга «Келія чайної троянди», яка привернула увагу читачів своєю неординарністю. Хоча твір оформлений як щоденник, але це досконалий художній текст, у якому в хронологічних рамках зображений розвиток внутрішньої самосвідомості. Автор досить відверто показує читачеві всі перипетії життя задля Творчості.

«Келія» перегукується із внутрішнім станом автора. Костянтин Москалець – самітник. Як він говорить: «Люди втомили мене своєю чужорідністю, тим, що з ними ніколи не можна поговорити або помовчати на найсокровенніші, найістотніші теми, тим, що вони протягом усього життя не готові до бесіди, - ще не готові або вже не здатні». Келія. А чи ж не вона була, є і буде завжди джерелом усамітнення, осмислення людського ества, оригінальності, відчуженості від бруду, розпусти, вульгарності? Так, втекти «... у монастир. У публічний дім. Або в...Трахатися. Молитися. Ще крапельку – і я збагну». Келія – образ святості, непорочності. Не випадково сюди (поряд з монастирем) вплетений до абсурдності непоєднаний публічний дім; автор прокреслює несумісні паралелі: «трахатися», «молитися». У сучасному суспільстві люди не відрізняють ці два поняття. Вони для них майже ідентичні. Всі межі витерто, зруйновано. Серед байдужості людей вже не живе освіченість душі, вже не витає Святий Дух. Тому ці поняття на даний момент ототожнюються. Костянтин Москалець обирає келію. Для нього ще існують чіткі розрізнувальні грані бруду і чистоти. Келія бачиться автором як порятунок, як фрагмент прозріння. Бо Москальцеві «хочеться спокою і рівноваги, хочеться тихої любови і притульності, хочеться неквапливості».

Поряд фігурує епітет «чайна». Адже чай для нього – одна з кремаційних сил, невід'ємна складова творчого процесу. Чайна – це не колір, а стан піднесення, стан душевного супокою, розміреності. Дух чайного ритуалу завжди огортає письменника під час натхнення, підносить його у вершини осягнення буття, його сенсу, затаєного смислу. Чайна – це як споконвічна...

І нарешті – «троянда». «Троянда не грає. \ Троянда не має маски. \ Троянда не має ролі». А люди? Кожен грає свою мерзенну гру із обов'язковими, нав'язаними правилами. Кожне обличчя затінене маскою, яка зовсім не розкриває внутрішню реальність, красу духовного світу; яка лише виставляє напоказ агресію, злісність, нелюдськість.